

**РАКОВИННАТА НА
ИЗОБИЛИЕТО
НЕМСКА ЛЕГЕНДА,
ПРЕРАЗКАЗАНА ОТ ЧАВДАР
АЛАДЖОВ**

Превод от немски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Не винаги в Северно море са се вѐдили толкова риби, колкото се вѐдят сега. Било е време, когато не е можело да се хване нито една рибка. Защото някога, много отдавна, животът е бил съвсем различен от сегашния и хората са живели другояче. Тогава рибите от едно море си стояли само в него, както и животните от една гора не напущали крайнината ѝ. Ето защо като ловили, ловили, накрая рибарите изловили всичката риба на Северно море. Не останала рибка и за цяр. Зачудили се и се замаяли хората какво да правят. Нали по крайбрежието само с риболов се препитават?

За щастие, по туй време живеел млад и силен рибар на име Ханс. Той имал дълбоко сини очи като чисто и спокойно море и златиста коса, подобна на сламата, с която си покривали къщите. Ала най-важно било, че в гърдите му туптяло голямо и добро сърце, което таело в себе си обич към другите. Не можело то да гледа спокойно как страдат хората и как гладуват дечицата. И се вдигнал един ден момъкът, та отишъл при най-стария и мъдър рибар от крайбрежието. Тоя рибар не само бил живял много, но и по много морета и океани бил плавал, затуй знаел много.

Заварил го да се препича на слънце пред хижата си и го попитал:

— Кажи ми, дядо, какво да сторя, та в нашето море отново да има риба?

— Малко може да се направи, сине. Единствено тук би помогнала кралицата на моретата. Само тя има власт над морските обитатели и може да ни прати риба в изобилие.

— А как да стигна до нея?

— Трудно се стига до кралицата на моретата. Трябва да си много смел и да не изпитваш капчица страх, за да я намериш. През бури и вълни трябва да си пробиеш път до средата на морето и там вече можеш да я повикаш. Но ако само за миг е трепнала от уплаха душата ти, кралицата няма да откликне на зова ти, а може дори да те удави. Затуй добре си помисли, преди да тръгнеш.

— Аз няма какво да губя! — казал твърдо Ханс, поблагодарил на стареца и се затичал нетърпеливо надолу по пясъчните дюни към тръстиките, където доста отдавна стояла бездейно лодката му.

Блъснал я той във водата, скочил вътре, грабнал веслата и загребал. Гребал без умора. Насреща му се издигали все по-големи и по-големи вълни. Те подмятали лодката като треска — ту я

подхвърляли високо нагоре върху пенестия гребен и наоколо оставало само небето; ту я спускали дълбоко надолу, сякаш искали да я натикат в самото дъно. Въздигали се толкова високи водни стени, та на момъка му се струвало, че е попаднал в бездънен кладенец и само едно късче небе проблясва над главата му. Но сърцето му не трепвало и той натискал безстрашно греблата. Мислел само как час по-скоро да стигне до кралицата на моретата. Не усещал нито умора, нито глад и жажда, нито жега и студ. Гребал без отдых цял ден и цяла нощ. Вълните постепенно се смалявали, стихвали и към заранта съвсем изчезнали.

Водата се успокоила като в езеро и по това Ханс разбрал, че е достигнал средата на морето. Защото вълните тръгват винаги от средата на морето и затова нарастват с приближаването към брега, а в центъра владее постоянно спокойствие.

Ханс прибрал веслата, привел се през борда и се провикнал с все сила:

— Излез, кралице на моретата! Вика те Ханс, рибарят.

Тозчас застиналата зеленикава повърхност леко се набръчкала, разлюляла се и от водата се подала чудна красавица със златна корона на главата.

— Ти си храбър и неустрашим момък, Ханс, и аз съм готова да изпълня всяко твое желание — казала тя.

— Аз имам едно-единствено желание — поклонил ѝ се момъкът, — да пратиш риба в нашето море. Вече не може да се улови нито една рибка и хората от крайбрежието няма как да поминуват. Децата гладуват...

— Това ли е твоето желание?

— Да!

— Тогава то е най-лекото и аз ще го изпълня. Почакай!

И кралицата изчезнала в морската бездна.

След малко пак изплувала. В ръцете ѝ проблясвала със седефената си повърхност грамадна бяла раковина. Подала я на Ханс с думите:

— Това е моята раковина на изобилието. Където е тя, там отиват и рибните ми стада. Достатъчно е да я пуснеш в мрежата си и ти би могъл да уловиш наведнъж рибата на цялото море. Ала това може да стане само три пъти, защото само три пъти е разрешено да се вади

раковината от водата на въздуха. На третия път тя ще се разпадне на хиляди късчета и повече не ще може да помага. Сега е първият път...

— О, това е предостатъчно и аз ти благодаря! — извикал Ханс.

— Тогава щастливо плаване и богат улов! — махнала му с ръка кралицата на моретата и вълните я погълнали.

Младият рибар огледал още веднъж бялата раковина, после я положил внимателно на дъното на лодката ѝ отново хванал веслата. Натиснал ги и поел към родния бряг. Гребял и гледал как като по чудо отвсякъде се стичат рибни стада и следват неотлъчно лодката.

„Ето — мислел си Ханс, — аз мога да улова наведнъж рибата на цялото море, да я продам и да стана най-богатият човек на света. Но бих могъл да ловя само два пъти. На третия раковината ще се разпадне и морето отново ще остане без риба. Отново ще настъпи глад между хората. Тогава? Как ще е най-добре да постъпя?“...

Но Ханс не се чудел дълго. Колкото повече приближавал родния бряг, толкова по-ясно и по-силно се оформяло решението в сърцето му:

„Раковината на изобилието не бива да се вади повече от водата на въздуха, за да не се разпадне и да не се загубят рибните пасажии завинаги! Тя трябва да остане завинаги в нашето море и да ги привлича...“

И преди да стигне брега — където обикновено излизали по-рано рибарите да ловуват, — Ханс отпуснал веслата на вилките, присегнал се, взел грамадната бяла раковина и се изправил. Огледал я внимателно, докато я държал в широко разтворените си длани, сякаш искал да я запомни за цял живот, после се привел през борда и я пуснал във водата. Вълните я подели и скоро седефеният ѝ блясък се загубил сред зелената мрачина на дълбината.

А рибните стада се застрелкали подире ѝ.

Ханс си отдъхнал, хванал отново греблата и ги натиснал здраво. Гребял бързо към брега, защото искал час по-скоро да съобщи на хората да излязат на риболов.

И оттогава досега в Северно море винаги има риба в изобилие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.